

Eker proti Turecku, rozsudek ze dne 24. 10. 2017 - K podmínkám ústního projednání a právu na odpověď v tisku

Stěžovatel: Eker

Žalovaný stát: Turecko

Číslo stížnosti: 24016/05

Datum: 24.10.2017

Článek Úmluvy: čl. 10
čl. 6

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: kritika a difamace, novinář, ochrana osobnosti, odpovědná žurnalistika, přiměřená lhůta/délka řízení, soukromý život, spravedlivý proces, svoboda projevu/sdělovací prostředky

Český právní řád: čl. 36 odst. 1, článek 17 Listiny základních práv a svobod
zák. č. 46/2000 Sb., o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku

Významnost: 2

K podmínkám ústního projednání a právu na odpověď v tisku

Autorský komentář:

Případ Eker proti Turecku, který se dotýká práva na odpověď, má zajímavý dopad ve dvojí oblasti: upřesňuje podmínky, za kterých je možné nenařídít ústní projednání věci, a konkretizuje koncept práva na odpověď v kontextu výkonu svobody projevu (a práva na soukromý život). Rozsudek rozvíjí předchozí judikaturu ESLP a poměrně zásadním způsobem rozšiřuje možnosti obsahu i přípustnosti odpovědi jako opravného prostředku proti informacím poškozujícím dobrou pověst jednotlivců.

Celkově jde pouze o třetí případ projednávaný ESLP, kdy noviny tvrdily, že povinnost zveřejnit odpověď podle vnitrostátního práva vedla k porušení práv garantovaných Úmluvou (srov. Ediciones Tiempo SA proti Španělsku, č. 13010/87, rozsudek ze dne 12. 7. 1989, v němž Komise pro lidská práva posuzovala pouze práva chráněná čl. 8, a Kaperzynski proti Polsku, stížnost č. 43206/07 ze dne 3. 4. 2012, kde se ESLP odklonil od hodnocení Komise a posuzoval případ pouze s ohledem na čl. 10 Úmluvy).

Rozsudek Eker předchozí judikaturu posouvá a sjednocuje. Prvně zdůraznil, že právo na ústní projednání nemá absolutní povahu. Z hlediska práva na spravedlivý proces zde převažuje rychlost a hospodárnost řízení, jehož účel by se jakoukoliv prodlevou výrazně snižoval. Účel ochrany pověsti tak, zejména za okolností, kdy nedochází k rozporování předložených důkazů, převažuje nad principy veřejnosti a ústnosti řízení. Normativním cílem prostředku odpovědi je proto poskytnout oběma

stranám, vydavateli i dotčenému jednotlivci (jednotlivcům) stejné zbraně.

Zároveň rozsudek stěžejním způsobem posouvá vnímání práva na odpověď, když zdůrazňuje, že ochranná funkce práva na odpověď má dvě části: povinnost zveřejnit odpověď nemůže být odůvodněná pouze ochranou individuálních zájmů, ale také nutností informovat veřejnost nejširším možným způsobem a zpřístupnit veřejné debatě různé názory a zdroje informací. Ač tedy Soud věcně posuzoval zejména eventuální porušení čl. 10, zdá se, že normativní základ práva na odpověď se opírá o dva sloupy, čl. 8 i čl. 10.

Pro vnitrostátní soudy tak ESLP představil poměrně jasný návod, jak postupovat při posuzování přípustnosti práva na odpověď: odpověď sama o sobě nesmí tisk nutit změnit původní článek (sdělení), ani mu nesmí zakázat opětovně publikovat jeho verzi faktů.

SKUTKOVÝ STAV

(1-16) Stěžovatel, pan Mustafa Eker, státní příslušník Turecké republiky, se narodil v roce 1971 v Sinopu, kde působil jako vydavatel místního deníku Bizim Karadeniz. Dne 23. února 2005 vydal stěžovatel článek s názvem „Yolunuz açık olsun,“ (Ať bude Vaše cesta čistá), v kterém kritizoval Sinopské sdružení novinářů, jehož byl sám členem, které obvinil z jednání v rozporu s jeho hlavním cílem, a také z toho, že již dále neslouží k účelu, k němuž bylo vytvořeno. O dva dny později, 25. února 2005, se předseda sdružení obrátil na redakci s žádostí o zveřejnění odpovědi, jelikož zveřejněný článek se dotkl jeho dobré pověsti a pověsti dalších členů sdružení. Jelikož deník publikovat odpověď odmítl, obrátil se předseda sdružení na smírčí soud v Sinop (Sulh ceza mahkemesi) s žádostí o nařízení zveřejnění opravné odpovědi. Na podporu své žádosti uvedl, že dotčený článek poškodil jeho dobrou pověst a čest, jakož i dobrou pověst dalších výkonných členů sdružení. Dále tvrdil, že článek obsahoval neúplné a nepravdivé informace a obvinění. Smírčí soud žalobci vyhověl ve smyslu zákona č. 5187 poté, co shledal, že navržená odpověď reaguje na článek a neobsahuje žádné nezákonné prvky, a nařídil zveřejnění odpovědi do tří dnů od právní moci rozhodnutí. Stěžovatel nicméně proti rozhodnutí podal odpor u trestního soudu v Sinop, když tvrdil, že předmětná odpověď se nevztahovala k jeho článku, obsahovala urážky a byla proti duchu tiskového zákona. Vysvětlil také důvody, které jej vedly ke kritice sdružení, která však, dle jeho mínění, nepřesáhla přípustnou hranici. Opravná odpověď podle něj nereagovala na faktické informace, ale názory sdružení, a obsahovala jak urážlivá sdělení, tak dezinformace. Trestní soud námitku odmítl a opravná odpověď byla uveřejněná v deníku.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

1. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 Odst. 1 ÚMLUVY
2. Stěžovatel namítal porušení čl. 6, 8 a 13 Úmluvy a poukázal na nespravedlivost řízení o jeho opravném prostředku (...). V tomto ohledu odkázal na nepřítomnost ústního projednání a nedostatečné přezkoumání u smírčího soudu a trestního soudu, jakož i na nemožnost odvolat se proti těmto rozhodnutím před nejvyšším soudem.
3. Soud připomíná, že není vázán kvalifikačí skutkového stavu ani postupem navrženým stranami řízení. Vzhledem k okolnostem (...) se domnívá, že stížnost žadatele musí být prozkoumána (...) z hlediska čl. 6 odst. 1 Úmluvy, který zní takto:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

1. K neexistenci ústního projednání před smírčím a trestním soudem
2. K přijatelnosti

3. Soud shledal, že podle tureckého práva není řízení týkající se práva na odpověď předběžným řízením a má autonomní povahu. Dále shledal, že ačkoliv řízení probíhá u trestních soudů, s ohledem na jeho materiální podstatu a účinky, které turecké právo připisuje dotčenému právu za účelem ochrany dobré pověsti soukromých osob (...), se ve své podstatě dotýká sporu o občanské právo, a to právo na dobrou pověst (srov. *Helmerts proti Švédsku*, č. 11826/85, rozsudek ze dne 29. 10. 1991). Soud se tudíž domnívá, že na dané řízení lze aplikovat čl. 6 odst. 1 Úmluvy v jeho civilní části.
4. S ohledem na skutečnost, že tato stížnost není zjevně neopodstatněná ve smyslu čl. 35 odst. 3 Úmluvy a nenaplnuje žádný jiný důvod nepřijatelnosti, shledal Soud předmětnou stížnost za přijatelnou.
5. K odůvodněnosti
6. Vláda tvrdila, že s ohledem na důkazy obsažené v soudním spisu nebylo za účelem zajištění spravedlivého řízení nutné stěžovatele vyslechnout (...).
7. Soud zopakoval, že veřejnost soudního řízení je základním principem obsaženým v čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Tato veřejnost chrání jednotlivce před tajnou spravedlností, která se odehrává mimo kontrolu veřejnosti, a je tedy jedním z nástrojů, které přispívají k zachování důvěry v soudnictví a soudy. Výkonu spravedlnosti tak přisuzuje transparentnost, a tím pomáhá dosáhnout cílů čl. 6 odst. 1 Úmluvy: spravedlivý proces, jehož záruka je jednou ze základních zásad jakékoli demokratické společnosti (*Diennet proti Francii*, č. 18160/91, rozsudek ze dne 26. 9. 1995, § 33; *B. a P. proti Spojenému království*, č. 36337/97 a 35974/97, rozsudek ze dne 24. 4. 2001; *Martinie proti Francii*, č. 58675/00, rozsudek velkého senátu ze dne 12. 4. 2006, § 39; *Olujic proti Chorvatsku*, č. 22330/05, rozsudek ze dne 5. 2. 2009; a *Nikolova a Vandova proti Bulharsku*, č. 20688/04, rozsudek ze dne 17. 12. 2013).
8. Soud rovněž připomíná, že povinnost nařídit ústní projednání nemá absolutní povahu (srov. *Hakansson a Sturesson proti Švédsku*, č. 11855/85, rozsudek ze dne 21. 2. 1990; *Jussila proti Finsku*, č. 73053/01, rozsudek velkého senátu ze dne 23. 11. 2006). Podle ustálené judikatury Soudu, v rámci řízení před soudem, který je prvním a jediným stupněm, předpokládá právo každého jednotlivce na „ústní projednání“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 „slyšení“, není-li mimořádných okolností, které by jeho nařízení znemožňovaly (srov. *GOC proti Turecku*, č. 36590/97, rozsudek velkého senátu ze dne 11. 2. 2002; *Martinie*, cit. výše, § 41; a *Pönkä proti Polsku*, č. 64160/11, rozsudek ze dne 8. 11. 2016). Je-li nepřítomnost projednání obecným a absolutním pravidlem, aniž by byla žadateli nabídnuta možnost požádat o ústní projednání ve světle zvláštností svého případu, pak jsou pro její odůvodnění nevyhnutelné „zcela výjimečné“ okolnosti (*Martinie*, cit. výše, § 42). Článek 6 Úmluvy proto nutně nevyžaduje přítomnost slyšení ve všech řízeních. Uvedené platí zejména v případech, v nichž nedochází ke zpochybnění nebo kontroverzi ohledně skutkových okolností, které by si vyžadovaly slyšení, a v nichž soudy mají možnost rozhodnout spravedlivě a přiměřeným způsobem i na základě písemných tvrzení stran řízení (srov. například *Dory proti Švédsku*, č. 28394/95, rozsudek ze dne 12. 11. 2002, § 37; *Pursiheimo proti Finsku*, č. 57795/00, usnesení ze dne 25. 11. 2003; a *Şahin Karakoç proti Turecku*, č. 19462/04, rozsudek ze dne 29. 4. 2008). Podobně tak Soud nemůže shledat, (...) že výše uvedený čl. 6 za každých okolností vyžaduje právo na ústní projednání, a to bez ohledu na povahu projednávaných věcí. Další úvahy, včetně práva na projednání v přiměřené lhůtě a z toho vyplývající potřebu rychlého vyřízení věcí, jsou důležité pro určení, zda je ústní projednání nezbytné (*Varela Assalino proti Portugalsku*, č. 64336/01, usnesení ze dne 25. 4. 2002). Soud již dříve konstatoval, že řízení zaměřené výhradně na právní nebo vysoce technické otázky může splnit podmínky stanovené v čl. 6 Úmluvy i při absenci ústního projednání (*Juriscic a Collegium Mehrerau proti Rakousku*, č. 62539/00, rozsudek ze dne 27. 7. 2006; a *Mehmet Emin Şimşek proti Turecku*, č. 5488/05, rozsudek ze dne 28. 2. 2012).
9. Soud shledal, že právo na odpověď je nedílnou součástí tureckého právního systému (...), který rovněž poskytuje prostor pro nesouhlas oběma stranám sporu, konkrétně tisku a jednotlivci,

který hodlá zveřejnit svou odpověď (Oktar proti Turecku, č. 42876/05, usnesení ze dne 10. 5. 2011).

10. V projednávané věci Soud konstatuje, že sdružení, které stěžovatel označil ve svém článku, využilo za účelem zveřejnění své opravné odpovědi smírčího soudu (...). Podle § 14 zákona č. 5187 (...) se žalobce nemohl účastnit řízení u smírčího soudu (...). Měl však příležitost odvolat se proti jeho rozhodnutí u trestního soudu (...). Oba vnitrostátní soudy posoudily příslušnou žádost o vydání soudního příkazu podanou sdružením, jakož i odvolání podané stěžovatelem, bez ústního projednání.
11. Soud poznamenává, že otázka, o které rozhodovaly v projednávané věci vnitrostátní soudy, byla, zda došlo k poškození dobré pověsti a důstojnosti sdružení, a tedy zda bylo oprávněno k uplatnění práva na zveřejnění odpovědi. Vnitrostátní soudy byly pak povinny přezkoumat obsah textu odpovědi a ujistit se, že neobsahoval urážlivá vyjádření nebo poškození práv jiných osob, a také přezkoumat její formu (...).
12. Soud se domnívá, že tyto otázky, které vyžadují obsahové a formální posouzení opravné odpovědi, lze rozhodnout na základě písemných podání a vyjádření stran řízení. Za okolností projednávané věci a s ohledem na povahu řízení tudíž nevyvstala otázka hodnověrnosti důkazů, která by vyžadovala výslech svědků. V této souvislosti Soud poznamenává, že řízení o právu na odpověď je nezávislé na jakémkoliv souvisejícím řízení o ochranu dobré pověsti, v rámci něhož je ověření pravdivosti důkazů prováděno v přísném souladu se zásadou kontradiktornosti (...).
13. Soud dále poznamenává, že řízení o právu na odpověď, jak stanoví turecké právo, je součástí zvláštních řízení. V souladu s ustanovením zákona č. 5187 smírčí soud rozhodoval o návrhu na vydání soudního příkazu k zveřejnění práva na odpověď ve lhůtě tří dnů, a trestní soud o námitce v průběhu lhůty tří dnů (...). Navíc v tomto případě smírčí soud upřesnil, že odpor proti jeho rozhodnutí musí být podán do tří dnů od jeho doručení (...). Soud proto shledává, že rychlost je základním prvkem řízení o právu na odpověď. V tomto ohledu připomíná, že v některých případech je legitimní, aby vnitrostátní orgány zohlednily požadavky hospodárnosti a efektivity řízení (Schuler-Zraggen proti Švýcarsku, č. 14518/89, rozsudek ze dne 24. 6. 1993, § 58).
14. Soud se domnívá, že tento požadavek rychlého vyřízení, který je ukládán vnitrostátním soudům pokud jde o zveřejnění práva na odpověď, lze považovat za nezbytný a důvodný za účelem umožnění zpochybnit nepravdivé informace zveřejněné v tisku a zajistit pluralitu názorů (...) ve věcech obecného společenského zájmu. V této souvislosti připomíná, že informace je komodita, která podléhá zkáze a oddálením jejího zveřejnění, byť i jen o krátkou dobu, může ztratit na své hodnotě a významu (Kaos GL proti Turecku, č. 4982/07, rozsudek ze dne 22. 11. 2016).
15. S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že v projednávané věci v rámci řízení o právu na odpověď, v němž právní otázky nebyly příliš složité a vnitrostátní soudy musely rozhodnout rychle, skutečnost, že vnitrostátní soudy rozhodly na základě posouzení písemných materiálů ve spisu a bez nařízení ústního projednání, neovlivňuje požadavky čl. 6 odst. 1 týkající se ústnosti a veřejnosti (Varela Assalino, cit. výše).
16. V projednávané věci proto nedošlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy (...).
17. Další části stížnosti
18. Pokud jde o tvrzení nedostatečného posouzení žádosti o zveřejnění opravné odpovědi a podaného odporu, Soud (...) připomíná, že provedení důkazů je upraveno primárně vnitrostátními právními předpisy a je v zásadě věcí vnitrostátních soudů (Edwards proti Spojenému království, č. 13071/87, rozsudek ze dne 16. prosince 1992, § 34). Rovněž připomíná, že není soudem čtvrtého stupně a v rámci čl. 6 odst. 1 Úmluvy přezkoumává závěry vnitrostátních soudů pouze tehdy, pokud lze jejich zjištění pokládat za svévolná nebo zjevně neodůvodněná (viz například Khamidov proti Rusku, č. 72118/01, rozsudek ze dne 15. 11. 2007; Andjelkovic proti Srbsku, č. 1401 až 1408, rozsudek ze dne 9. 4. 2013; a Bochan proti Ukrajině č. 2, č. 22251/08, rozsudek velkého senátu ze dne 5. 2. 2015).
19. Soud konstatuje, že v projednávané věci stěžovatel mohl předložit svá tvrzení a námitky proti

zveřejnění dotčené odpovědi, když podával u trestního soudu odpor (...). Soud dále konstatuje, že stěžovatel nepředložil žádný důkaz, který by podpořil jeho tvrzení, že vnitrostátní soudy nezkontrolovaly text opravné odpovědi přiměřeným způsobem. Neexistuje tedy žádný důvod, aby Soud shledal, že v projednávané věci bylo hodnocení důkazů vnitrostátními soudy svévolné nebo zjevně nepřiměřené.

20. Konečně, pokud jde o stížnosti žalobce, že se nemohl dovolat k Nejvyššímu soudu, Soud připomněl, že ač vnitrostátní právo neumožňovalo žádný opravný prostředek proti rozhodnutí trestního soudu (...), čl. 6 odst. 1 Úmluvy nezaručuje právo na dvouinstanční řízení (viz Oktar, výše).
21. S ohledem na vše výše uvedené se Soud domnívá, že tyto námitky jsou zjevně neopodstatněné a musí být odmítnuty ve smyslu čl. 35 odst. 3a Úmluvy.
22. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 10 ÚMLUVY
23. Stěžovatel tvrdil, že byl donucen zveřejnit text, který poškodil jeho dobrou pověst a důstojnost a tvrdí, že takové zveřejnění představuje zásah do jeho práva na svobodu projevu (...).
24. Soud považuje za vhodné přezkoumat stížnost stěžovatele podle čl. 10 Úmluvy, který zní:

„1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání členským státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.

2. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti (...) k ochraně pověsti nebo práv jiných (...).“
3. K přijatelnosti
4. Vzhledem k tomu, že tato stížnost není zjevně neopodstatněná ve smyslu čl. 35 odst. 3 Úmluvy a že neobsahuje žádný jiný důvod nepřijatelnosti, prohlašuje ji Soud za přijatelnou.
5. K odůvodnění
6. Vláda tvrdila, že tvrzený zásah do práva byl stanoven zákonem, konkrétně čl. 32 Ústavy a čl. 14 tiskového zákona, a sledoval legitimní cíl ochrany dobré pověsti a práv novinářů. Tisk má povinnost nepřekračovat určité hranice. Zveřejnění opravné odpovědi v tomto případě mělo umožnit vyjádření různých názorů na téže platformě, a tak dosáhnout spravedlivé rovnováhy mezi různými dotčenými právy. Zveřejnění tak reagovalo na naléhavou společenskou potřebu, bylo důležité pro zajištění plurality a umožnilo Sinopskému sdružení novinářů, které tvrdilo, že bylo veřejně uraženo, být slyšeno za stejných podmínek jako stěžovatel.
7. Stěžovatel se k tvrzením vlády nevyjádřil.
8. Soud odkazuje na obecné zásady obsažené v jeho rozsudcích týkajících se svobody projevu (viz Morice proti Francii, č. 29369/10, rozsudek velkého senátu ze dne 23. 4., 2015; a Karácsony a další proti Maďarsku, č. 42461/13 a 44357/13, rozsudek velkého senátu ze dne 17. 5. 2016).
9. Připomíná, že povinnost zveřejnit opravnou odpověď je běžnou součástí právního rámce upravujícího výkon svobody projevu v tiskových médiích a že jako taková nemůže být považována za excesivní nebo nepřiměřenou (Kaperzyński proti Polsku, č. 43206/07, rozsudek ze dne 3. 4. 2012; a Rusu proti Rumunsku, č. 25721/04, rozsudek ze dne 8. 3. 2016). Právo na odpověď skutečně, jako důležitý prvek svobody projevu, spadá do rozsahu působnosti čl. 10 Úmluvy. Uvedené vyplývá z potřeby nejen umožnit rozporovat nepravdivé informace, ale také zajistit pluralitu názorů, a to zejména v oblastech veřejného zájmu, jako jsou literární a politické debaty (Melnitchouk, viz výše).
10. Nicméně, omezení čl. 10, druhého pododstavce, se vztahují stejně tak na výkon tohoto práva. Je třeba mít na paměti, že povinnost státu zaručit svobodu projevu jednotlivce neposkytuje jednotlivcům nebo organizacím neomezené právo na přístup k médiím za účelem šíření jejich názorů (ibid).

11. Soud dále připomíná, že v obecné rovině noviny a jiné soukromé sdělovací prostředky musí disponovat diskreční „redakční“ pravomocí při rozhodování o tom, zda zveřejní články, komentáře nebo dopisy od jednotlivců. Za výjimečných okolností však může být zákonem požadováno, aby tisk zveřejnil opravu, reakci, ospravedlnění nebo rozhodnutí soudu v případě defamace. Existují situace, kdy má stát pozitivní povinnost zajistit svobodu projevu jednotlivce v médiích. V každém případě musí stát zajistit, aby odepření přístupu k médiím nepředstavovalo svévolný a nepřiměřený zásah do svobody projevu jednotlivce.
12. Soud připomíná, že v projednávané věci sdružení novinářů podalo k smírčímu soudu žádost, aby stěžovatel zveřejnil opravnou odpověď. Domnívá se, že zveřejnění textu odpovědi sdružení se týkalo výkonu svobody projevu.
13. Soud rovněž konstatuje, že povinnost stěžovatele zveřejnit odpověď může být považována za zásah do jeho práva na svobodu projevu. Dále shledává, že tento zásah byl stanoven zákonem, konkrétně čl. 32 Ústavy a čl. 14 tiskového zákona, a sledoval legitimní cíl ochrany dobré pověsti a práv jiných osob (...). Právo na odpověď má umožnit každému jednotlivci, aby se chránil proti určitým informacím nebo názorům šířeným prostředky veřejných komunikací, které mohou zasahovat do jeho soukromého života, cti a důstojnosti (Ediciones Tiempo proti Španělsku, č. 13010/87, rozhodnutí Komise ze dne 12. 7. 1989).

48-49. K otázce, zda byl tento zásah nevyhnutelný, Soud opakuje, že v demokratické společnosti představuje právo na odpověď záruku plurality informací, která musí být respektována (Ediciones Tiempo, viz výše). V tomto případě poznamenává, že stěžovatel musel zveřejnit text sdružení novinářů Sinop, který reagoval na kritiku jeho vedení. Text této odpovědi obsahoval prohlášení o fungování sdružení a o práci jeho členů a poskytl odpovědi na otázky vznesené stěžovatelem v jeho článku. Obsahoval také kritiku stěžovatele a implicitní narážky ohledně jeho profesionální integrity (...).

50. Za okolností projednávané věci se Soud domnívá, že vnitrostátní soudy dosáhly spravedlivé rovnováhy mezi právem stěžovatele na svobodu projevu a právem sdružení chránit svou pověst. Ačkoli text opravné odpovědi obsahoval narážky, které by mohly být vůči stěžovateli hanlivé, Soud se domnívá, že nepřekročily hranice přípustné kritiky. Tón odpovědi byl také v podstatě podobný tónu, který použil stěžovatel ve svém článku.
51. Soud dále zdůrazňuje, že dotčené zveřejnění bylo přiměřené sledovanému cíli, jelikož stěžovatel nebyl nucen změnit obsah svého článku. Nic mu nebránilo opětovně zveřejnit jeho verzi skutečností.
52. S ohledem na vše uvedené Soud konstatoval, že v projednávané věci nedošlo k porušení čl. 10 Úmluvy.

(...)

VÝROK

Za těchto okolností Soud jednomyslně

1. Prohlašuje stížnost v části týkající se čl. 6 odst. 1 Úmluvy, pokud jde o nedostatek ústního projednání před vnitrostátními soudy a stížnost v části týkající se čl. 10 Úmluvy za přijatelnou a ve zbytku stížnost za nepřijatelnou;
2. Rozhoduje, že nedošlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy, pokud jde o neexistenci ústního projednání před vnitrostátními soudy;
3. Rozhoduje, že nedošlo k porušení čl. 10 Úmluvy.

(Zpracovala Katarína Šipulová, MSt., PhD.)